

LUMINIȚA

Anul XIX

Pii
316

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Nr. 6/1968

Coperta I: ALBIN STĂNESCU

URMĂRITI NOUL EPISOD
LA PAGINA 20

Telegrame

Tirgoviște. Școala generală nr. 5. Copiii din clasele III-IV organizează o mare excursie: turul României. În luna iulie, cicloturism cu deținătorii de biciclete la Mănăstirea Dealu. De asemenea, bogată activitate sportivă: formarea echipei de baschet, meciuri interdetasamente, concursuri de înot la ștrandul din oraș.

Fieni. Școala generală. Pionierii și școlarii vor participa la un concurs de orientare turistică pe dealurile din apropiere. «Să ne cunoaștem județul» este o altă acțiune așteptată cu drag de către copii: o excursie care se va încheia cu un concurs «Cine știe ciștișă».

Pucioasa. Școala generală nr. 1. Pionierii claselor III-IV vor vizita Întreprinderile textile «Bucegi» și «Trainica» din localitate, precum și Fabrica de becuri «Steaua electrică» — Fieni. Pe cei mici îi așteaptă ferme-cătoare dimineți de basme.

Onița. Școala generală nr. 1. Pionierii îngrijesc cu drag și pricepere «grădina botanică» creată de ei înșiși, grădina care cuprinde 400 de specii, dintre care unele foarte rare. Pionierilor și școlarilor din clasele I-IV li s-a încredințat în mod special îngrijirea monumentului eroilor din 1916, din comună. La baza sportivă construită de către pionieri și școlari și inaugurată la 1 iunie se desfășoară interesante concursuri sportive

«LUMINITA»

DE ZIUA NOASTRĂ...

*Natura-ntreagă pregătește
Ca să serbeze-n Cireșar
Cea mai frumoasă zi — firește —
Din marele ei calendar*

*Țin sfat hulubii țării mele
Cum să vestească această sărbătoare
Și-n cîntece de turturele
Cireșii-n pîrg zîmbesc la soare...*

*În Bărăganul aurit
Și vîntul s-a trezit la viață
Și valul mării a șoptit
Salutul lui de bună dimineată.*

*Prind viață în alaiul verii
Cîmpia, muntele și marea,
Sosit-au astăzi pionierii
Ca să-și cîntească sărbătoarea.*

*Deschideți larg ferestrele iubirii,
Cu ei în marș porniți la sărbătoare
Și din adîncurile firii
Partidului să-i înălțăm cîntare.*

BĂLUȚA DAN,

cl. a IV-a, Liceul «Frații Buzești», Craiova

Vac

pionie

Fotografii color
Gr. PREPELIȚĂ

Liniștea

Tirziu. Tabăra doarme. Eu nu pot să dorm. Cum să dorm în ultima noapte de tabără! Privesc întunericul și mă gîndesc... La ce nu mă gîndesc?! La bradul cu verușe, la podețul de peste rîu, la smeușul din poiană, la ce mai am de pus în valiză, la mama, la ai mei... Și aștept. Aștept melodia cea grea de visele apelor, stelelor, florilor... «Liniștea». Seară de seară, aici, sub ferestrele vilelor noastre, o trompetă a venit să ne spună «somn ușor». Niciodată ca-n serile acestea de tabără, «Liniștea» n-a răsunat mai frumos. Miine plecăm și nici n-am aflat cine-i singuraticul trubadur. Ce poți ști, în tabără sînt opt trompetiști.

Astăzi întîrzie... Dar eu aștept... Va veni... E doar ultima seară... Cum pot să doarmă ceilalți?

Codrii au suspinat. «Liniștea». Melodia cea grea de visele apelor, stelelor, florilor. Astăzi mă duc s-o ascult pe terasă. E doar ultima seară... Lunec ușor dintre perini.

«Unde pleci?» mă ajunge o șoaptă. «Unde pleci, unde pleci?» mă înconjură șoapte. Deci, nu dormea nimeni? leșim tiptil pe terasă. Alături s-a aprins un bob de lumină. Și dincolo. Și dincolo. Pe toate terasele. Pe toate terasele ard ochii copiilor. Codrii suspină. Ascultăm «Liniștea».

EMILIA CĂLDĂRARU

SOARE, VERDEȚA,
AER PROASPĂT, PRIVELISTI
IMBIETOARE,
VACANȚĂ! PORNIM ÎN DRUMETIE.

anțã reabã

— Băiatule... Hei, băiatulee!

Dacă în prima zi la mare te strigă cineva în chipul ăsta de pe dig, iar când ridici ochii vezi un enorm colac din plastic cu cap de rățoi proțâpindu-se pe două piciorușe dolofane, poți să te faci că nu-l bagi în seamă: oricum, vine singur și tot nu mai scapi de el. Două ceasuri m-a purtat nătăfleş de-a lungul plajei, chipurile s-a rătăcit. În fapt, e localnic. Dar mai are și alte trucuri: odată l-am găsit lângă o gălețică eșuată. Sta turtit ca o broască, orăcâind după acel soi de răcușori nevolnici, care se cheamă garizi și se prind în cirligul undiței, la pescuit guvizii.

Desene: BURSCHI

Băieții noștri, adunați de jalea lui, scotoceau printre scoici să afle urma neprețuitei comori. Însă eu aș fi pus rămășag că tocmai pentru a-i vedea acolo, strînși ciopor, răsturnase chiar el gălețica...

Cum-necum, s-a împrietenit cu toți din tabără, e cel dintîi pe plajă și atîta se fițile prin fața soarelui că uneori ochii noștri, încă somnoroși, îl pierd în strălucirea lui. Mai greu e spre amurg. Atunci, de neînălțurat, vine ceasul destăinuirilor. S-a nimerit lângă mine, la pietroale, în timp ce urmăream pe linia zării jocul chefalilor, muiat în argint. Și, fiindcă șopteam, mai mult ca să-mi aud eu insumi cum sună rostită această nouă, teribilă cugetare:

— Știi, cînd am să fiu mare, mă fac căpită de cursă lungă...

El, foarte hotărît, de colo:

— Eu, cînd am să fiu mare, mă fac pionier!

CHICĂROȘIE AURELIA

POZNE

Cînd Dănuț era mic de tot și mergea la bunici nu trecea o zi să nu facă o poză, însă în privința poznelor timpul e ca o sită: oprește necazul și nu lasă să treacă decît hazul.

— Dar să te ții acum, altă serie de năzdrăvănii, zice bunica, fiindcă în vara asta are «în vizită» o nepoțică de 3 ani, verișoara lui Dănuț.

— Lasă, bunicuțo, că-i spun eu să nu le facă, zice Dănuț, bănuind pesemne că există un anumit număr de pozne pe care le fac toți copiii. Ia mai spune-mi ce-am făcut în duminica aia cînd tu erai în grădina de zarzavat?

— Păi nu ți-am spus? Ai adunat toți bostanii de pe ogor și i-ai spart în mijlocul curții.

Dănuț o ia pe Camelia lângă el, o privește drept în ochi și-i spune:

— Ascultă, Camelia, vezi, nu cumva să aduni bostanii și să-i spargi!

Asta-i bună! Camelia se uită uimită la Dănuț. Să spargă bostanii! Nici prin gînd nu i-a trecut. Dar peste o jumătate de ceas, toată casa răsună de cotcodăcit și zbatere de aripi: Camelia închisese gîinile înduntru.

— Ce ți-a trecut prin cap? o ia la rost Dănuț. De-acum sper că ai să fii cuminte să mă duc și eu la pescuit. Bunicuțo, ia spune, ce ziceai c-am făcut eu atunci cînd...

— Ei, parcă nu ții! Ai pus cazanul de rufe cu gura-n jos peste pisică de era să se sufoce...

— E! Ai auzit, Camelia? Să nu te prind că pui cazanul peste pisică.

Cazanul peste pisică? Camelia se prăpădește de ris. Cum o să facă așa ceva! Dar ochii îi strălucesc de pe acum la gîndul altei isprăvi. Eh! Cum să te duci la pescuit dacă trebuie s-o păzești pe Camelia!

— Hai, tăticle, s-o luăm și pe ea cu noi.

Pe malul apei, cînd tăticu și cu Dănuț stau tăcuți cu ochii la undiță, Camelia strigă cît poate:

— Ce faceți acolo?

— Stă! Taci! fac amîndoi, cu degetul la buze.

Aha! Va să zică aici nu-i lucru curat, e un secret și trebuie să taci chitic. Bineee! De ce scot ei așa tăcuți peștii din apă și-i pun în borcan? Să închizi gîinile în casă e poză, și să bagi pești în borcan nu, hai? Eheee... lasă. Și cînd tăticu și Dănuț, bucurîndu-se-au prins atîția pești, își string lucrurile să plece, Camelia ia borcanul și-l deșartă frumuse în apă.

MIHAELA MONORANU

3

BIBLIOTECA CENTRALĂ
A REGIUNII BANAT

Felicitări tuturor copiilor din țara noastră
care s-au distins la învățătură în acest an școlar.

1 **GOLIANU LIA**
cl. a IV-a, de limbă engleză,
Liceul «C.A. Rosetti».
București
str. Garibaldi 32, ap. 4, sect. I.

2 **ILLYES SANDOR**
cl. a V-a, Brașov

3 **TUDORICĂ ANETA**,
cl. a II-a, Șc. de 4 ani, com. Vădeni,
județul Brăila

4 **ENESCU IULIANA**,
cl. a IV-a str. Roșiori nr. 74,
Ploiești.

ÎNVĂȚĂTORUL DIN SATUL NOU

Povestire de FĂNUȘ NEAGU

Satul e înconjurat din patru laturi ale zării de grâu. I se spune «Satul nou», numără vreo douăzeci de case (toate de zid, cu balcoane răcoroase și obloane galbene), construite pentru tractoriști, agronomi și familiile lor.

Școala e așezată în unghiul dintre cele două fântini și linia de plop canadieni care se pierd în zare însoțind un drum de țară. Aici e și casa învățătorului. Din balconul cu geamile, în zilele limpede de vară, se vede, prin picla albăstrie a depărtărilor, o coloană neguroasă — sint munții.

Învățătorul e tânăr (am fost colegi de școală pedagogică la Galați).

«Am venit aici — îmi spune — într-o zi de vară (învățătorul de dinaintea mea se îmbolnăvise, eu am fost numit să-l înlocuiesc și am rămas pentru mulți ani pe aceste locuri).

Copiii, ca și-n alte părți pe unde am trecut, m-au întâmpinat sfioși. Mi-au dăruit flori de câmp și vișine aduse în sîn. În prima seară a sosirii mele le-am cîntat la vioară. Stăm colo, între cei trei pruni, cu crengile proptite în beldii, era în amurg și arcușul meu se îngîna cu glasul vîntului și al greierilor venind din ierburile. Nu știu de ce, dar seara de atunci îmi vine mereu în minte. Au fost cele dintîi clipe ale înțelegerii de mai tîrziu dintre mine și elevii mei.

Locuind într-o cameră a școlii, de multe ori lecțiile de geografie, de pildă, le-am predat stînd alături de copii pe balustrada balconului. Drumul Dunării (de aici, de sus, în mai toate zilele anului presimțim curgerea ei răcoroasă) l-am urmărit împreună și pe hartă, dar și cu ochii închipuirii. Sintem în vestitul, odinioară, cîmp al rostogolirii ciulinilor... Povestea lui 1907, făurită nouă de Panait Istrati, le-am povestit-o într-o toamnă, colo deval, unde acum vezi tabăra tractoarelor, în săptămînile cînd vîntul frînge cu trosnet buruienile...

Omul trebuie să fie, toată viața, cu ochiul deschis asupra lumii. Încerc să-i fac pe copiii mei să dorească necontenit să învețe și să cunoască. Și să vadă și să înțeleagă. Și să iubească oamenii.

Am să-ți povestesc o întâmplare. În «Satul nou», apa se scoate de la mari adîncimi. Nici un rîu prin împrejurimi. Doar grâu, tala-zuri nesfîrșite de grâu, o mare de pămînt de grâu — în cîntecele de aici, dorul și chemările lui, tot de grâu se leagă — și o vină de apă, undeva în dedesubtul ierburilor. Ca să-i fac pe elevi să înțeleagă și să rețină drumul apelor de la noi din țară, am desenat pe pămînt, săpînd șanțulețe, o hartă (întindere de zece pași pe zece) și am fixat, trăgînd cu săpălița, cursul fiecărui rîu.

Ilustrații: ADINA TUCULESCU

Iată fotografiile câtorva pionieri și școlari.

5

6

7

8

BUCUR DAN,
cl. a III-a, Șc. gen. 28 Buc.
Sos. Ștefan cel Mare nr. 17
sc. A, et. IV, ao. 21.

ARTIN CARMEN,
cl. a III-a, Șc. gen. 139 Buc.
str. Jibău nr. 24, sect. IV.

MARIN NICULAE,
cl. a II-a com. Crizbav,
jud. Brașov.

GUSBETH DIETLINDE,
cl. a II-a, Șc. nr. 4 Brașov.

Si oricare băiat sau fată a trebuit, turnînd o șuviță de apă cu cana, să cunoască albia unui riu de la izvor pînă la vărsare (ajunși la Dunăre, mulți dintre ei au lansat la apă corăbii de hîrtie). După lecție, fără știrea mea, copiii au împrejmuit locul cu îngrădituri din nuiele de plop, două fete, frămîntînd lut, au înălțat lanțuri de munți, iar cineva a răsădit, în pășunea unde se cuprinde cîmpia Brăilei, un rizom de «rodul pămîntului» — o plantă care, potrivit unei credințe vechi, arată, la începutul primăverii, cît de mînos va fi anul. Ploile au stricat direle făcute cu hîrlețul, îngrăditura a rămas — și a rămas și rodul pămîntului...

Vara, copiii — fii de tractoriști și agronomi — merg, împreună cu mine, acolo unde părinții lor lucrează și prezintă, urcați pe o platformă de camion, programe artistice. Acum, la noi, e marea sărbătoare a griului, cîntecul lui de împlinire.

În cîmpie zările cheamă. Taina înscrisă în ele, plină de nostalgie, cheamă inima și mintea să le cunoască. În fiecare vară pornesc cu copiii și străbatem depărtările. Plecînd, ducem în noi, strălucitori, mirosul pătrunzător al cîmpiei, filfiitul de vis al zborului de dropii și aducem din locurile de popas fie vuietul mării de la Constanța, fie armonia de linii, culori și beton de la Borzești, fie mirosul de rășină al munților...

Învățătorul din «Satul nou»... și toți ceilalți care, asemenea lui, pun în fiecare zi un strop de lumină și înțelegere în sufletul fiecărui copil poartă în inimă o flacără curată de poem. Copii fiind, cu coatele și genunchii zdreliți de scoarța copacilor prin care căutam ouă de pasăre, îi iubim cu adîncă recunoștință. Peste ani, printre umbrele vișinilor dulci și pierite năluci, îi descoperim ca pe cei mai buni prieteni la poarta amintirii — și-i iubim îndoit mai mult.

PE POD

de EMILIA CĂLDĂRARU

Ce înalt e pe pod! În fiecare zi urc pe pod să privesc marea. E acolo, în dreapta. Nu o văd, dar știu că-i acolo. Cînd e senin o și văd. Verde sau albastră, limpede sau înpumată. Se văd și vapoare. Și insule stîlcoase. Și pești colorați. Și bărcuța mea. Am uitat-o acolo, în nisip, din anul trecut. Au iernat în ea trei scoici și o familie de alge. Acum mă iau grijile. E iunie, e cald, la mare încep să vină copiii. Vor să se joace cu bărcuța și ea e spartă și cu pinzele sfîșiate de crivăț. Vin pe pod și mă uit dacă nu-i dă cuiva prin gînd s-o repare. Eu așa aș face.

Dar azi e un petic de nor. Nu se vede departe. Nu-i nimic, e frumos și aproape. Îmi place pe pod fiindcă pot să văd și departele și aproapele. Uite, în ograda aceea se joacă niște copii: sar într-una din cerc în cerc. Toată ograda e plină de cercuri:

soare și umbră, umbră și soare. Pe un prag stă o bunică și toarce. Nu pot să știu ce toarce; poate un fir de borangic, poate un fir de cer, poate un fir de gînd. Mai aproape, o pasăre toacă nehotărît într-o streășină. Nu pot să știu de ce toacă; poate caută gize, poate caută cuib, poate caută pădure. I-o arăt și lui frate-meu:

— Vezi pasărea aceea, pe streășină?
— Care streășină? Nu văd nici o streășină.

Mai bine tăceam. Frate-meu niciodată nu vede nimic. Degeaba vine pe pod. Ieri i-am spus:

— Vezi biciclistul acela cu șapcă? Strașnic mai pedalează. Se grăbește spre munți.

— Care munți? A rîs el.
— Aceia roșii, care se văd la stînga. A rîs din nou.

— Munții nu-s roșii și nici nu-s la stînga și nici nu se văd de aici.

Asta e! Nu vede nimic. Sau vrea să mă necăjească.

Dar eu știu bine, știu și în vis, că acolo, la stînga, sînt munții. Și la dreapta, marea. Trebuie să fii orb ca să nu vezi! Iar el... Chiar și în ziua aceea atît de limpede că mă dureau ochii de luciul mării și se vedeau pînă și plasele pescarilor întinse la uscat și se-auzea pînă și degetul vîntului trecînd printre firele lor, ca pe corzi, el rîdea și zicea că marea nu e în partea aceea și că nici nu se poate vedea.

Habar n-are să vadă munții și marea, habar n-are unde sînt munții, unde e marea. Și se mai laudă că învață geografie. Gata, jur că nu-l mai iau cu mine pe pod. O să vin singur. Sau... cu mama. Cu mama e bine. Mă ține de mînă și tace. Mama știe să tacă frumos. Parcă-ți vorbește, parcă-ți răspunde. Eu spun:

— Mamă, ce multe trenuri aleargă pe-aici, pe sub pod.

Ea face ochii mici și privește departe. Vede și trenurile care abia au ieșit dintre munți, vede și trenurile care au ajuns lîngă mare. Mie îmi plac mai mult trenurile care au ajuns lîngă mare. Lîngă mare — nu-i așa? — trebuie să se oprească toate trenurile. Îmi plac trenurile care se odihnesc.

Cînd sînt cu mama pot să stau și cu ochii închiși: totul se vede ca-n palmă și tot ce se vede poate să țină o veșnicie. Uite, mă învăluie miros și șuier de tren. Se apropie trenul. Închid ochii. Podul se leagănă, lumea se leagănă, totul se-amestecă, zbor pîn'la soare, trece un veac, vin înapoi, totul se-așază la loc. Liniște. Deschid ochii. Trenul abia a ajuns lîngă căsuța cantonierului. Ce puțin, ce mult e un veac!

— Mamă, cînd plecăm la mare? Am treabă acolo.

Sigur, dacă nu-i dă prin gînd nimănui să repare bărcuța?

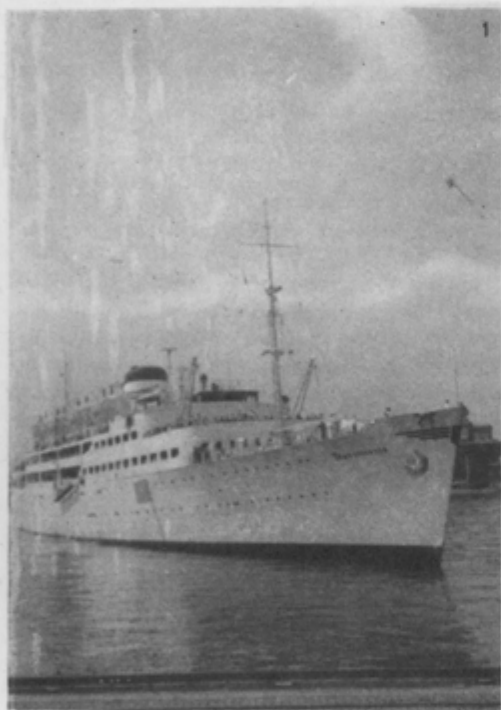
— Plecăm. Mai la vară.

Ce puțin e, ce mult, pînă la... «mai la vară».

PE URMELE ARGO- NAUTILOR

de DUMITRU ALMAȘ

1) PE VECHIUL ITINERAR AL ARGONAUTILOR POATE FI ADESEA ÎNTILNITĂ ACEASTĂ «ARGO» MODERNĂ, NAVA ROMÂNESCĂ «TRANSILVANIA».

2-3) MĂRTURII ALE CIVILIZAȚIEI ANTICE DE PE ACESTE LOCURI.

4) ÎN PORTUL CONSTANȚA, MACARALE, AMINTIND FORȚA BRAȚELOR VITEAZULUI HERACLES.

5) PĂȘITI PRINTRE ACESTE RUINE DE PE MALURILE LACULUI SINOE ȘI ASCULTĂȚI GLASUL VÎNTULUI POVESTIND DE VREMI APUSE, CÎND UMFLA PÎNZELE CORĂBIILOR INTRATE ÎN RADA PORTULUI MARITIM HISTRIA.

6) MAMAIA, STRĂLUCITOARE PERLĂ A MĂRII NEGRE, CRESCUTĂ PE TĂRMURI UNDE, ÎN VREMEA LUI IASON, SCLIPEAU ÎN SOARE DOAR NESFÎRȘITE NISIPURI.

În mitologia greacă se povestește că regele Pelias l-a trimis pe tânărul Iason să-i aducă lina de aur dacă vrea să se dovedească a fi vrednic moștenitor al tronului. Lina de aur era închinată zeului Ares și o păzea un balaur, acolo, departe, în munții din Colchida (Caucazul de astăzi). Nimeni nu putea nici măcar ajunge la dînsa, dar-mi-te s-o mai și răpească. Totuși Iason a adunat în juru-i cei mai vestiți eroi ai mitologiei, i-a urcat pe corabia Argo și a cutezat să întreprindă acea aventură care în mitologie poartă numele de expediția argonauților. Printre eroi, prietenii lui Iason, se aflau frații dioscouri Castor și Polux, cîntărețul trac Orfeu, uriașul Polifem și viteazul Heracles.

Pornind din Tesalia, argonauții care călătoreau pe corabia Argo («cea repede») au adus jertfe lui Apollo, zeul soarelui, și Atenei, zeița înțelepciunii. Prima escală au făcut-o în insula Lemnos, apoi au pătruns în Hellespont și au acostat în insula Cyzique, ai cărei locuitori i-au primit pe argonauți cu bună ospitalitate. După cîteva întîmplări neașteptate, între care lupta cu dolionii și moartea regelui Cyzicos, argonauții au trecut prin Bosfor și au navigat spre miazănoapte, în lungul coastei Traciei. Și legenda amintește de înfloritoare așezări de pe meleagurile noastre. Ce-au văzut argonauții atunci de mult, în încețoșatele începuturi ale civilizației

ajungînd în această parte a lumii ne-o spun legendele. Dar astăzi? Ce-ar vedea Iason și prietenii lui argonauți dacă ar relua astăzi expediția lor spre Colchida cea cu lina de aur?

Mai întîi că n-ar mai împinge la rame, în cadența cîntecelor lui Orfeu. Probabil ar călători pe splendida navă românească «Transilvania», care străbate adesea vechiul itinerar al argonauților. Iar cîntărețul trac ar susține, seara, concerte din naiul său fermecat în salonul cel mare al motonavei. Apoi, pe mare, ar întîlni nu ușoarele corăbii tomitane sau histriene, ci vapoare de zeci de mii de tone, venite din toate colțurile pămîntului.

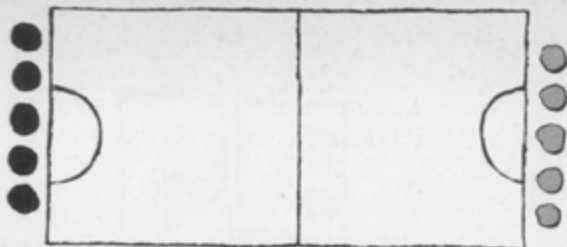
Și cînd nava ar ancora în vechiul Tomis, astăzi modernul port Constanța, călătorii argonauți s-ar minuna de ceea ce văd. Heracles, voinicul voinicilor, ar încerca poate să se întrecă în forță cu marile macarale care construiesc digurile și portul cel nou al Constanței și pentru prima oară s-ar da bătut. Veselii frați Castor și Polux ar alerga ca niște copii pe nisipul mărunț, argintiu ori ar urca degrabă pe terasa unuia dintre elegantele hoteluri ca să privească pînă departe șiragul nesfîrșit de blocuri colorate, răsfrîndu-se ca niște flori de piatră sub soarele blînd al litoralului românesc. Rînd pe rînd ar colinda apoi argonauții Mamaia, Năvodarii, Costineștii, Eforie-Nord, Eforie-Sud, Mangalia, Neptun și, întîlnind peste tot aceleași frumuseți, ar

spune desigur: «Pe aceste locuri unde cîndva au înflorit orașele: Tomis, Callatis și Histria, acum țărmul întreg este o salbă de orașe, vestite în întreaga lume. Cine sînt semizeii care au putut prefăce aceste țărmuri pustii în grădini răcoroase și palate strălucitoare, cum însuși Zeus nu are în Olimp? Ceea ce s-a înfăptuit aici e de o mie de ori mai prețios decît chiar lina de aur».

Iar Iason, cel mai sentimental dintre argonauți, ar lăcrima poate pășind sub bolțile muzeelor din Mangalia sau Constanța. Ar regăsi acolo, scoase la lumină, din pulberea mileniilor, urme ale lumii sale, de mult apuse. S-ar apropia deci de Orfeu și i-ar spune: «Înstrună-ți lira, cîntărețule, și cîntă-i pe oamenii acestor locuri. Ei nu ne-au dat uitării. Sînt oameni harnici, care înfăptuiesc minuni, poruncind pămîntului să le dea întreaga frumusețe și bogăție, dar nu uită să-și întoarcă fața și către noi, înaintașii lor. Tot ce-am înfăptuit noi atunci se bucură de cînstire. Oamenii aceștia, de pe țărmul Pontului Euxin, au dezvelit ruinele Histriei, au spălat mozaicul de la Tomis, au așezat în muzee statuia Fortunei și șarpele fantastic, amforele și opaițele noastre, tăblițele noastre de piatră. Dacă legenda nu ne-ar porunci să găsim lina de aur parcă aici aș opri pentru totdeauna corabia noastră Argo. Ce spuneți voi, firtații mei?»... «Ca tine zicem și noi, înțeleptule Iason» — ar răspunde argonauții.

VACANȚĂ SPORTIVĂ

MIS
ȘI
PIS

EUGEN TARU

În vacanță, mișcarea în aer liber, practică în diferite forme, este cea mai plăcută activitate; vă întărește musculatura, vă formează și vă dezvoltă deprinderi de mișcare, necesare în viață.

Bineînțeles, în timpul vacanței veți înota la mare, la strand sau în riuri, perfecționând procedeul învățat anul trecut sau învățând un procedeu nou. Va trebui însă să țineți seama de câteva recomandări. Înainte de a intra în apă faceți o «încălzire» generală a organismului prin mers, alergare, câteva exerciții de gimnastică sau un joc cu mingea; imitați pe uscat mișcările de înot; când apa este mai rece, se recomandă mai multe intrări și ieșiri

din apă, de scurtă durată, până va trece senzația de frig.

Iată acum și un joc pe care-l puteți câștiga cu ușurință dacă sînteți atenți și colaborați cu tovarășii de echipă:

Terenul de joc este împărțit în două printr-o linie de mijloc, iar la linia de fund a terenului se trasează două semicercuri cu raza de 1 metru.

Jucătorii se împart în două echipe egale ca număr și se aliniază pe linia de fund a terenului propriu. La semnalul conducătorului de joc, jucătorii aleargă spre centrul liniei de mijloc, unde se află mingea, fiecare echipă căutînd să intre în posesia ei. Apoi, prin pase sau alergînd cu

ea în mînă, vor căuta s-o așeze în semicercul echipei adverse. Jucătorii celeilalte echipe caută să-i împiedice prin mijloacele permise de regulament și să intre în posesia mingei.

Reguli de joc: cînd mingea iese în afara terenului, ea va fi repusă în joc de echipa adversă; nu este permis să ataci adversarul fără minge, să-l lovești sau să pui piedică jucătorului cu mingea; așezarea mingei în semicercul advers înseamnă 1 punct; jocul durează două reprize a 5 minute cu pauză între ele; câștigă echipa cu mai multe puncte.

NIȚU IOANA

asistent universitar I.C.F.

ALBUMUL LUMINIȚEI

DRAGI CITITORI

CONCURSUL «BILET DE VACANȚĂ» S-A ÎNCHEIAT. DACĂ AȚI TRIMIS REDACTIEI ÎNCĂRĂRI PERSONALE CE DOVEDESC TALENT, INDEMINARE, FANTEZIE, VĂ VEȚI MUCURA DE FRUMOSELE PREMII ALE CONCURSULUI. PE TOTI CEI CE AȚI OBTINUT PREMII VĂ VOM ANUNȚA ACASĂ PRINTR-O SCRISOARE. URMĂRIȚI, DE ASEMENEA, ÎN NUMĂRUL DIN IULIE AL REVISTEI NUMELE TUTUROR PREMIANȚILOR. ÎN LUNA IULIE PUTETI PARTICIPA LA «EXPRES-CONCURS».

ORIZONTAL: 1) «Imense» atracții de vară; 5) Pictor român autorul tabloului «La scăldat»; 6) Strand în inima Bucureștiului; 7) Nelipsit din răcituri; 8) Alfa și omega; 9) Onduleurile mării (sing.); 11) Căldură foarte mare; 15) Lacul cel mai vizitat din Munții Rodnei; 16) Localitate în Nigeria; 17) «Trece satu-n drumul mare/Un moșneag cu două.../Grul l-a cosit pe rouă/Într-o vară cît în două» (din «Cintec» de V. Tîlbure); 18) Castel și cabană în apropiere de Brașov; 19) Onomatopeea săriturii; 20)...Dornei, stațiune balneoclimaterică în nordul țării; 21) Călător în căutare de pitoresc; 23) Animal de povară mai ales pentru drumuri de munte; 24) Nelipsite din peisajul pitoresc al munților; 27) Riul în care se scâldea Ion Creangă; 29) Perla Mării Negre.

VERTICAL: 1) Litoral; 2) Lupi de mare; 3) Nu lipsește din nici o excursie; 4) Sportul preferat al verii; 9) Stîna de... cabană modernă în Munții Bihorului; 10) Lac lângă Tușnad; 11) Drumurile întortocheate și prăpăstioase ale munților; 12) Casa turistului; 13) Felicitare; 14) «Iat-o! Plină, despre munte/lese... din brădet/Și se-naltă, ncet-ncet/ Gînditoare ca o frunte/De poet» (din «Noapte de vară» de G. Coșbuc); 15) Afluent pe dreapta Someșului; 17) La 1 400 m mai sus de «Perla Carpaților» (Sinaia); 18) Are de lucru vara pe ogoare; 20) Prova și pupa vasului; 22) În vînt! 25) Sat în județul Caraș-Severin; 26) Ți le oferă din plin marea; 27) Vîrful cel mai înalt din Bucegi; 28) În vacanță!

LENY ESCUDERO
(Franța)

RODDY MC NEIL
(Scoția)

Cînd aveam trei-patru ani, tîneam tare mult la
păpuşa mea, o păpuşă fără un ochi, pe care o
ingrijeam şi o doftoriceam mereu.
Mama nu prea avea timp să se ocupe de mine,
căci lucra în cîmp de dimineaţă pînă seara,
începînd din primăvară pînă toamna tîrziu.
Aşa că zile întregi eram unica stăpînă pe toată
curtea şi pe orăştanile din curte.
Mult timp îmi închipuiam că mama nu mă
iubeşte. Întotdeauna era ocupată cu gospodăria
şi cu tot felul de treburi, neavînd timp să mă
dezmierde. Mă dureau toate sărutările pe care
le doream şi pe care nu mi le-a dat. Pe atunci nu
ştiam să-i citesc în ochi şi nu ştiam cum să
înteleg puţinele gesturi prin care-şi manifesta
dragostea ei părintească.
Pe atunci credeam că nu mă iubeşte, şi aşa
copil cum mai sînt şi cum eram sufeream mult.
Dar acum ştiu să înţeleg tot ce spun ochii
mamei, ochi duioşi şi blînzi cum poate avea
numai o mamă.
De multe ori cînd îi aduc carnelul de note cu
numai 9 şi 10 nu-mi spune nimic, doar mă min-
gile pe creştetul capului.
Mamă, în asemenea momente îmi vine să-ţi

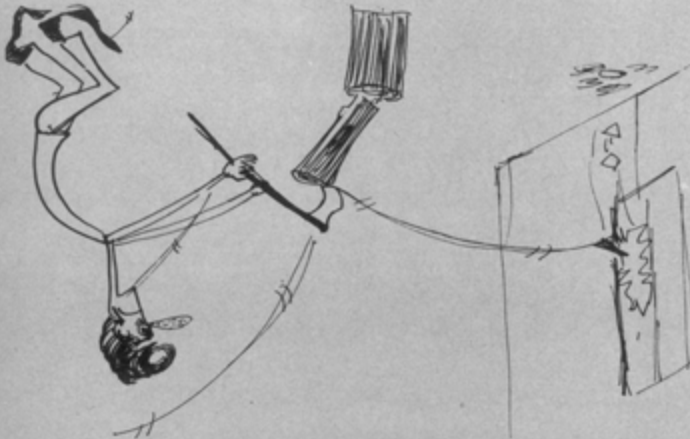
FIINȚA CEA MAI DRAGĂ

cl. a V-a, Șc. gen. nr. 70,
București

GENHENCIA MIRELA

Cerul e albastru
Ca și marea
Și nici nu știu
Care, cui, i-a furat culoarea,
Culoarea de-un albastru închis,
Din ochii mamei mele.

CERUL ȘI MAREA

IONESCU DANIEL - BUCUREȘTI
UNDE DAI ȘI UNDE CRAPĂ

VACANȚA ÎN LUNĂ

— Mamă, miine luăm vacanță, azi e 6 iu-
nie 2068!

— Știu, trebuie să te gîndești unde vei că-
lători.

— Hm, grea treabă. Unde să mă duc? În
Marte?... Am fost cu ocazia unei cercetări
extraplanetare, unde au fost invitați toți pio-
nieri frunțași. În Jupiter? Acolo am intrat
într-o eclipsă totală de Soare și era cit pe aci
să nimeresc într-un crater. Aaa, am găsit. În
Lună. Acolo locuiește și bunica mea. În orașul
Araoșimit, vestit prin țesătoriile sale.

Fiindcă am luat premiul I tata mi-a cumpărat
racheta «Super-pitic II», în care împreună cu
prietenul meu Vlăduț am început călătoria,
care, de altfel, s-a desfășurat normal.

Am ajuns în Lună și am poposit la hotelul
«Luna-Parc». Am luat o cosmocameră cu ve-
dere spre Marte.

După cîțva timp am făcut o excursie pe partea
nevăzută a Lunii, unde, într-o peșteră, am găsit
o farfurie zburătoare cu un soi de emblemă
pe care era scris: Guatemoc-Atalazumpa. Am
anunțat miliția, care a observat că în ea se
găsesc niște ființe adormite. La restul eveni-
mentelor nu am mai putut lua parte, deoarece
am luat virusul gripei și-am fost nevoit să mă
înapoiez pe Pămînt să mă tratez.

ENACHE RADU
cl. a IV-a C, Șc. gen. nr. 5
București

Anotimpuri

Are mama patru fete
Și frumoase, și cochete.
Primăvara și vara,
Toamna și iarna.
Mergem primăvara
Să vedem lacul Amara,
Vara mergem la mare
Unde e soare.
Toamna mergem la țară
Și dorim să ne întoarcem iară,
Iarna la munte
Pe creste cărunte.

MACOVEI CRISTINA
clasa a III-a, Școala generală nr. 53
București

COZMA DAN,
cl. a V-a, Șc. gen. nr. 3
Suceava

Acum, el face toate ghiușile. Cînd mă întorc de la școală pe la ora 17 sau 18, el de-abia s-a sculat de o jumătate de oră sau de o oră și are cea mai mare poftă de joacă.

L-am învățat să ne jucăm de-a ascunselea și de-a caii. Mai întotdeauna el amîișă și eu mă ascund. Să vezi ce mă mai caută și nu renunță pînă nu mă găsește, și atunci strigă cît poate «Tuti», ceea ce pe limba lui înseamnă Dănuț. Cînd ne jucăm de-a caii el este calul și fugim prin toate camerele pînă cînd mămica ne pune la punct. Tăticu l-a învățat ca să nu mă deranjeze de la lecții și se pare că el a înțeles, căci se joacă cu mașinuțele și cu alte jucării în altă cameră.

Cînd tăticu îl întreabă cum îl cheamă, el răspunde «Cuti», și cînd îl întreabă cum mă cheamă pe mine el răspunde «Tuti». Așa că noi facem mare haz spunînd că tăticu are doi băieți, «Tuti și cu Cuti».

El iubeste îndeosebi păsările. Cînd vede o găină, o rată, o gîscă sau altă pasăre, atunci cînd iese la plimbare, este în stare să intre în curtea respectivă și să o prindă, strigînd cît poate ati-coti-co.

Cînd vede un creion strigă ati-coti-co, ceea ce în-seamnă că vrea să-l deseneze o găină. Imediat ce obține aceasta, este foarte fericit și nu o lasă din mînă decît după mult timp, cînd este atras de altceva.

Acesta este fratele meu, căruia eu, ca să-l necăjesc, îi mai spun și «Bufftea».

BUCURIA PRIMĂVERII

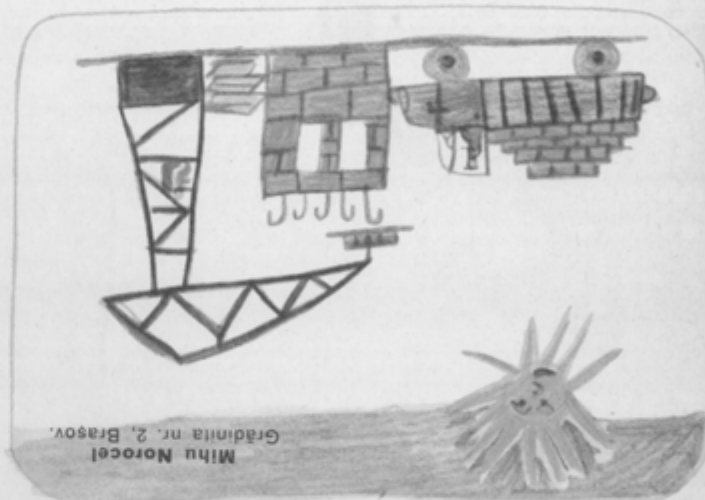
Claudiu Cîrmăciu — 7 ani,
București.

FRATELE MEU

Cu toate că între noi există o mare diferență de vîrstă — eu am 11 ani, iar el 2 ani — noi ne iubim foarte mult.

La ăi doi ani ai lui, el este foarte dezvoltat. Are peste 16 kg și a început să pronunțe destul de multe cuvinte.

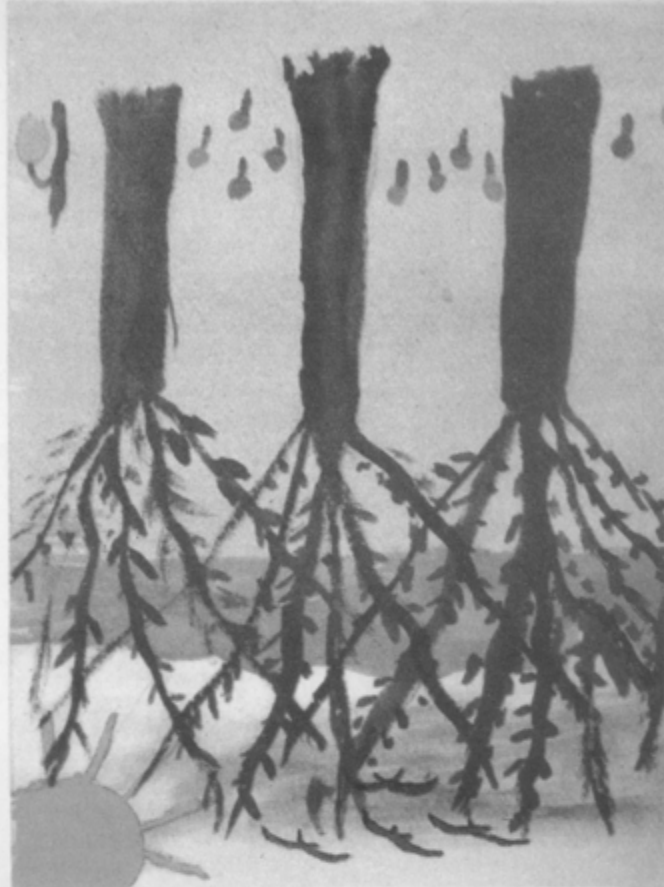
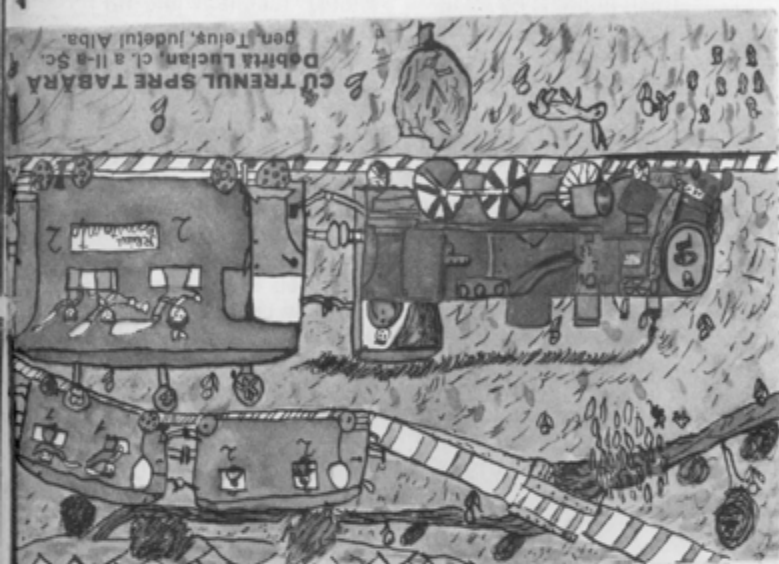

CLAUDIU CÎRMĂCIU
7 ani, București.

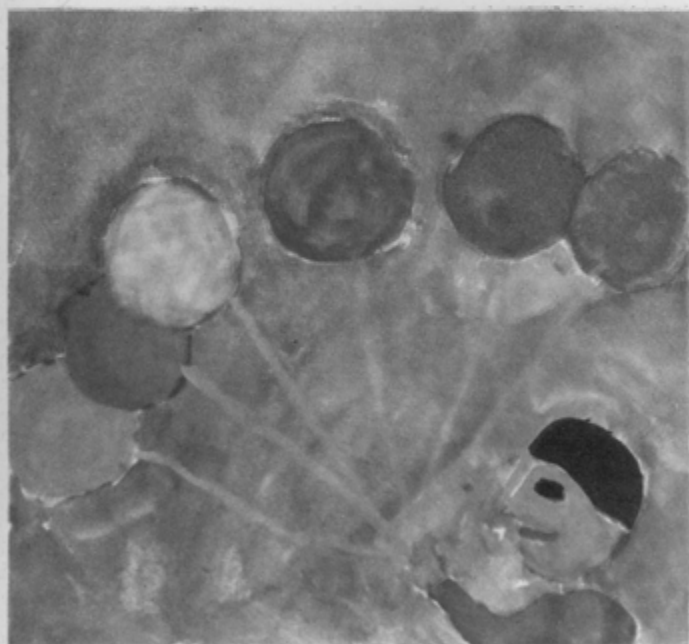
— Ba la Valea Drăga-
nului, a zis Daniela.
Nu lăseam la o înțele-
gere. Vasile ne-a scos
din încurcătură.
— Să socotim cîți sint
pentru Cetățile Ponoru-
lui? Unu, doi, trei... zece.
Cîți pentru Valea Drăga-
la Cascada Viperei.

Ne-am hotărît să ple-
căm în excursie, dar nu
știam încotro s-o pornim.
— Să vizităm Cetățile
Ponorului, a propus Mi-
hai. Gelu n-a fost de a-
ceeași părere.
— E mult mai trumos
la Cascada Viperei.

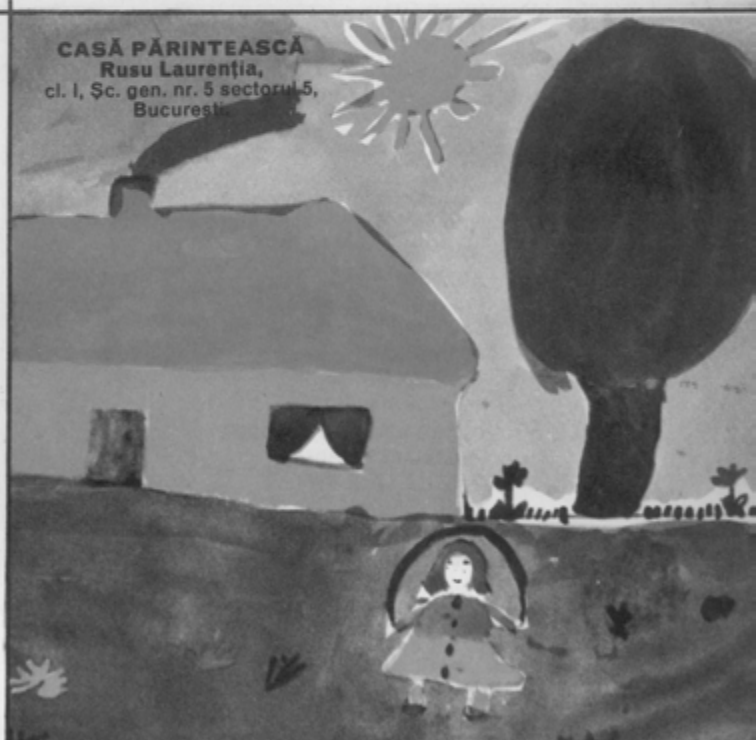
ZILE DE VACANȚĂ

A VENIT PRIMĂVARA
Irimia P. Nicușoara, cl. a III-a,
Șc. gen. com. Tichilești-Brăila.

LOTEANU ȘERBAN,
clasa I, Șc. gen. nr. 5 București.

CASĂ PĂRINTEASCĂ
Rusu Laurenția,
cl. I, Șc. gen. nr. 5 sectorul 5,
București.

DRAGI COPII,

VREȚISĂ VĂ ÎMBOGĂȚIȚI CUNOILUCRĂRI COLECȚIA «CARTEA MEA FRUMOASĂ»? DESPRINDEȚI CU GRIJĂ ACESTE DOUĂ FOI, DIN MIJLOCUL REVISTEI ȘI ÎMPĂTURIȚI-LE ȚINÎND SEAMA DE MICA COPERTĂ, PRECUM ȘI DE NUMEROTAREA PAGINILOR: VEȚI OBTINE ASTFEL ÎNCĂ O CĂRȚICĂ DIN ACEASTĂ COLECȚIE.

COLECȚIA
"CARTEA MEA
FRUMOASĂ"
Nr. 5

COPIII
SCRIU
COPIII
DESENEAZĂ

BUMBAC MARIA
cl. a VI-a C, Șc. gen. nr. 1
Potenile de Sub Munte, județul Maramureș

sărut de-o mie de ori fiecare deget de la mîna ta
bătătorită.
Dar mă abîin, sînt la fel de zgîrcită în gesturi ca
și tine. Aș vrea să mă înțelegi așa cum te înțeleg
și eu. Dacă învăț bine, dacă am ceva bun în mine,
asta este datorită ție și e pentru tine, căci tu-mi
ești «fîlînța cea mai dragă».

NOI, PIONIERII ȚĂRII

E iar vacanța mare
Pe-ntinsul țării noastre.
Cu ochii plini de soare
Pornim spre zări albastre,
Noi, pionierii țării —
În rînduri, îndrăzneți,
Spre-ntinsu-albastru-al mării,
Spre munții cei semeți.
În tabere de vară
Lega-vom prietenii:
Din zori și pînă-n seară
Voioși vom drumetri.
Și pretutindeni jocul
Și cîntul ne-o-nsoți,
Pînă tîrziu în noapte
Cînd, roată lingă foc,
Vom povesti în șoapte,
Uitînd complet de joc.

.....
Sînt zile de lumină,
Zile de fericire.
O, patrie senină,
Ți-aducem mulțumire!

STANCIU SILVIU
cl. a VII-a, Șc. gen. nr. 17
Constanța

CARMEN BARA
cl. a III-a, Liceul «Emil Racoviță»
București

— Ei, volinicule, dacă nu
da Viperei? Doispnezece.
Gata, pleacă la Cascadă.
Ne-am echipat și am
pornit. Și nu ne-a părut
rău. Nu ne mai săturam
privind în jur și admirînd
frumusețile ce ne încon-
jurau.
Dar prin apropierea cas-
cadel, ce credeți că ne-a
ieșit în cale? O viperei!
Ședea în mijlocul drumu-
lui și privea drept spre
noi. Ochii ei străluciau
ca două diamante și parcă
aruncau scînteii. Ne-am
oprit și, de spaimă, nici
nu mai răsufiam. Numai
Vasilie îndrăzni să se apie-
ce și să ia un băț. Danilela
înșă îl apucă de mînă:
— Vipera asta n-a vrut
decît să ne aducă aminte
că e stăpîna acestor lo-
curi, am zis eu.
În jur au izbucnit rîsete.
Am pornit veseli către
Cascada Viperei.

HOMO SAPIENS ȘI LEGEA GRAVITAȚIEI

ION POPESCU-GOPO

HOMO SAPIENS
A OBSERVAT
CĂ DACĂ SCAPĂ
UN MĂR, ACESTA
CADE PE
PĂMÎNT...

... ȘI CĂ ÎN
ORICE PUNCT
AL GLOBULUI
TERESTRU
MĂRUL
CADE
TOT PE
PĂMÎNT.

CÎND EL
ÎNSUȘI FACE UN SALT ÎN AER, TOT
PE PĂMÎNT CADE.

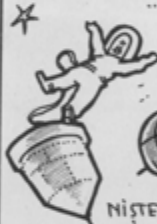

ÎAR AVIONUL,
ORICÎT DE SUS SE ÎNALȚĂ, PÎNĂ
LA URMĂ, TOT LA PĂMÎNT AJUNGE

ȘI TOTUȘI VOI
ÎNVINȚE FORȚADE
ATRAȚIE A PĂMÎNTULUI - ȘI A SPUS
HOMO SAPIENS
ȘI A CONSTRUIT
O RĂCHETĂ

PUTERNICĂ, CE S-A ÎNALȚAT
LA MARE DISTANȚĂ DE PĂMÎNT.
NUMAI A COLO HO MO SAPIENS...

... ȘI MĂRUL SĂU,
NU MAI SÎNT
SUPOȘI LEGII
GRAVITAȚIEI
TERESTRE.

EI POT
PLUTI,
UȘOR CA
NIȘTE FULGI, DE LA O
STEA, LA ALȚA STEA...
CĂCI SÎNT, ÎMPODERABILI."

MICĂ E
VACANȚA
MARE

!!! Atentie
ATENȚIUNE
Atentie!!!

IMPORTANT PENTRU CITITORII NOȘTRI:
Viitorul număr al revistei

LUMINIȚA

va apare în **32** de pagini

PREȚUL VA RĂMÎNE ACELAȘI - 1,50 LEI

VOR FI PUBLICATE MAI

MULTE POVESTIRI ÎN

IMAGINI, POVESTIRI,

PAGINI DE CONSTRUCȚII,

moda pentru fetițe

si băieți JOCURI,

GLUME, CUVINTE ÎNCRUCIȘATE,

UMOR, EXRES-

CONCURS

luna iulie.

NU UITAȚI!

PETIMPUL VERII ABONAMENTELE

LA REVISTA **LUMINIȚA** POT FI

FĂCUTE LA DOMICILIU SAU ÎN

LOCALITĂȚILE ÎN CARE

VA PETRECEȚI

VACANȚA

STROPITO- TORI- LE

BĂIATULUI FRU- MOS

de OCTAV PANCU-IAȘI

Să vă spun mai întâi ce-a fost adevărat din toată povestea aceea și dacă o să mai am vreme, pe urmă, o să vă spun și ce n-a fost adevărat.

Adevărat a fost că rățoiul galben de pe stropitoarea spartă semăna leit cu rățoiul galben de pe stropitoarea bună. Zicînd acestea, mă gîndesc că oricui îi va fi foarte simplu să-și închipuie că existau două stropitori, una spartă și alta bună și pe fiecare stropitoare era desenat un rățoi galben. Cei doi rățoi, cred că e bine să repet, semănau unul cu celălalt ca două picături de apă sau, dacă vreți, ca două picături de vopsea galbenă.

Tot adevărat a mai fost că nimeni, nici chiar băiatul care era stăpînul stropitorilor nu știa, așa, dintr-o privire, care stropitoare era bună și care spartă. Una i-o adusesse un unchi, alta o primise de la o verișoară, amîndouă păreau nou-nouțe și numai cînd turnai apă în ele, numai atunci puteai să-ți dai seama că una curge și cealaltă nu.

Și de asemenea adevărat a mai fost și faptul că băieții și fetele dintr-o doua au luat în grija lor stratul de flori de sub fereastra clasei, adică acela din stînga dacă intri în grădinița școlii prin porțița care scîrție sau din dreapta dacă privești de la fereastră. A lua în grija ta un strat de flori cred că nu mai e nevoie să spun ce înseamnă, toată lumea știe, n-are rost să mai explic și eu, mai ales că sînt foarte grăbit. Și dacă toată lumea știe despre ce e vorba desigur că nimeni nu-și închipuie că treaba asta se face cu miinile goale, fără o lopată, fără o greblă, fără o stropitoare.

Noi să lăsăm lopata și grebla la o parte și să ne ocupăm de stropitoare. Băiatul care avea două, una de la o verișoară și alta de la un unchi, spuse că o să aducă el o stropitoare, pentru că el avea două acasă, una de la un unchi și alta de la o verișoară. Și tot el mai spuse că o să aducă stropitoarea cea bună, n-avea nici un rost s-o aducă pe cea spartă. Așa, decît s-o aducă pe cea spartă, mai bine nu mai aducea nimic. Zis și făcut. Se duse băiatul acasă, apucă una dintre stropitori, se uită la ea și crezu că e stropitoarea cea bună, deși era stropitoarea cea spartă. A doua zi la școală veni cu stropitoarea cea spartă. Și ce credeți că se întîmplă mai departe, ce credeți că se întîmplă? O fetiță, chiar fetița care, într-o zi, ridicase mîna în clasă și spusese: «Tovarășă, vă rog, Dumitrescu Radu (adică băiatul cu stropitoarea) nu-i atent la lecție, mîncă grisine și face cu pantoful nu știu ce pe sub bancă», ei bine, chiar această fetiță stropitoarea ca să ude florile din strat. Fetița umplu stropitoarea la chiuveta din spălătorie și pînă ajunse în grădină din stropitoare se scurse toată apa, puteai să vezi pe coridorul școlii o diră de apă mai lată decît Dunărea de pe hartă și mai lungă decît toate fluviile, riurile și piralele, de pe hartă, puse cap la cap. Bineînțeles că văzu tovarășul director și bineînțeles că o puse pe fetiță să ia o cîrpă și să ștergă lăcările — așa îi spusese el: lăcările — și din nou bineînțeles că fetița povesti la toată lumea că băiatul adusesse cu bună știință stropitoarea cea spartă, ca să facă ea lăcările — acum spunea și ea tot lăcările. Băiatul, povestea fetița, nu uitase ziua cînd nu fusese atent la lecție și mîncase grisine și făcuse cu pantoful nu știu ce pe sub bancă, adică, mai bine zis, el nu uitase că ea se ridicase și spusese tovarășei totuși, acum, ca să se răzbune, adusesse la școală stropitoarea cea spartă, ca să facă ea lăcările. Auzînd ce povestea fetița, băiatul făcu din mină un gest care voia să spună: «Ia te uită ce poate să-i treacă prin minte!» și pe urmă chiar spuse cuvintele astea și încă vreo două-trei cuvinte pe care eu nu le-am auzit, dar cei care le-au auzit istorisesc că sunau foarte frumos, adică vreau să spun că, rostindu-le, băiatul arăta foarte frumos.

V-am spus ce-a fost adevărat din toată povestea și, deși nu mai am decît foarte

puțină vreme, o să vă spun și ce n-a fost adevărat.

N-a fost adevărat că rățoiul galben de pe stropitoarea spartă, neavînd ce face și făcîndu-i-se foame, mîncă două lalele și o pansea din stratul de flori al clasei a treia. Nu, asta n-a fost adevărat. Pentru ca fetița să vadă că el n-are nimic cu ea, băiatul se duse acasă și aduse cealaltă stropitoare. Or, rățoiul galben de pe stropitoarea cea bună avea ce face și nici nu era flămînd, așa că nu putuse minca lalelele și panseaua.

El doar le miroși.

Desene: D. DOBRICA

PACIFIDA

(SENTINELA UITATĂ)

IV

Scenariu: M. SÎNTIMBREANU

Desene: GH. MARINESCU

REZUMATUL ACIUNII PRECEDENTE:

Savantul dr. Felix a-
junge în rezervația
suboceanică pe care
cîndva o vizitau copiii
pacifizilor. Paznicul rez-
ervației, «sentinelă
uitată» și fără de vîrstă,
ii prezintă cu ajutorul
unui tablou de coman-
dă succesiunea vîrste-
lor pămîntului. Dar dr.
Felix a apăsat prea mult
pe manetă și...

— MĂ AFLU ÎN PLINĂ „EPOCĂ A REPTILELOR”
ÎN JURUL MEU, CAPETE DE
DINOPTERUM.

— DACĂ AJUNG PÎNĂ LA BUȘTEANUL
ACELA, SÎNT SALVAȚI!

— E UN BRONTOZAUUR !!

— ALTĂ SOLUȚIE N-AM!

— O TURMĂ DE
PLEZIOZAUURI

— AM SCĂPAT!
PENTRU CÎT TÎMP?

— SI DOI ICHTYOZAUURI
M-AU ÎNECONJURAT!
SÎNT PIERDUT!

(VA URMA)

CULTUL FILATELISTULUI

COPII

Mlădițe ale primăverii vieții,
Cuminiți și neastîmpărați ca mieii,
Cu sufletul mai alb ca ghioceli —
Potri neîntinată al frumuseții!

În țările din basm și vis, drumetii
Neînfricați care răpun și zmeii
Și din cireșele își culeg cerceii
Și duc în ochi azurul dimineții!

Copiii! Glasurile cristaline
Ale nădejdi noastre de mai bine
Care schimba-va mîine fața lumii.

Căci soarele destule holde coace
Și pe pămînt e loc destul ca-n pace,
Voloși, să crească toți copiii lumii.

ADRIAN ULMU

Odată, Stan și Bran hotărîră să facă o lungă plimbare cu bicicletele. După cîțiva metri, Bran se opri și, după ce se dădu jos de pe bicicleta lui, dezmulă foarte calm cauciucul roții din spate.

— Ce faci? a întrebat Stan.

— Șaua era prea înaltă, răspunse Bran.

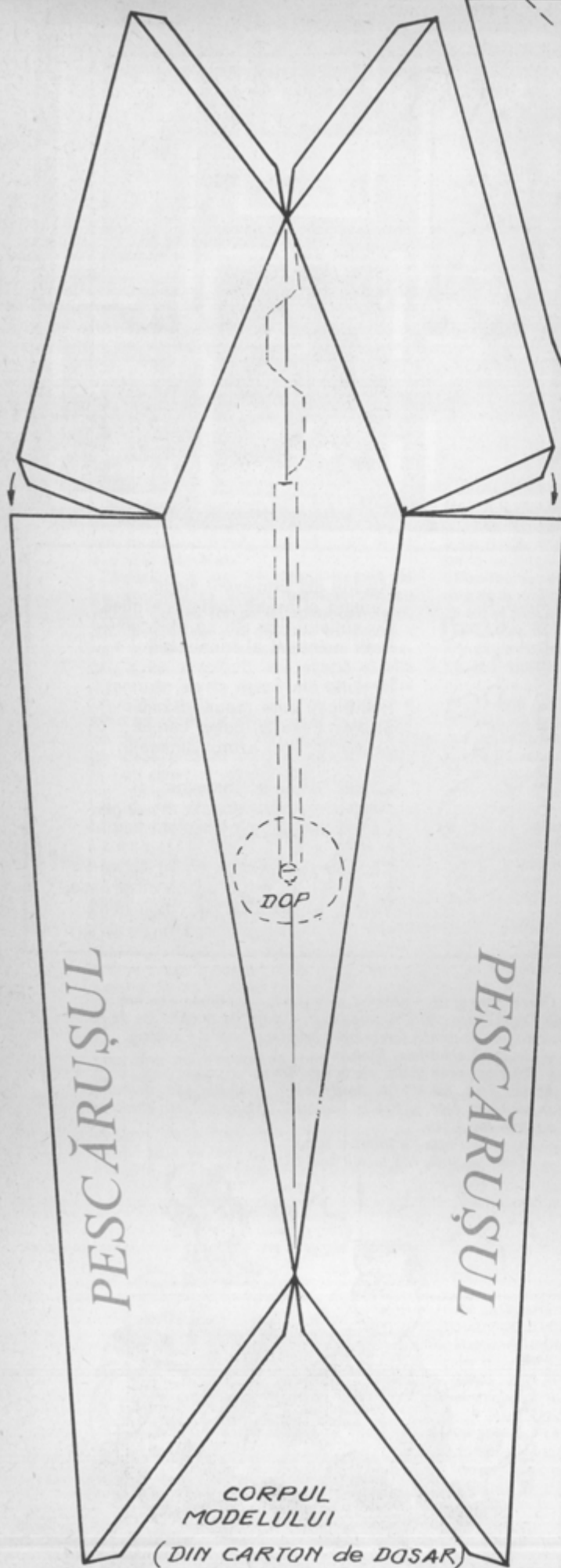
Atunci Stan, tot atît de liniștit ca și prietenul său, demontă șaua bicicletei sale, o fixă pe suportul ghidonului, iar ghidonul îl puse în locul șei.

— De ce faci asta? a întrebat Bran.

— M-am plictisit. Mă întorc acasă...

ANECDOTĂ

CHILA

PLACAJ de
3 mm

PLUMB

CÎRMĂ din
CARTON

PIESE PENTRU
FIXAREA CHILEI
(CARTON)

FORMA ȘI
DIMENSIUNILE
VELEI

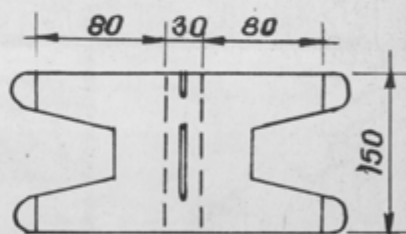
02

CATARG
3x3

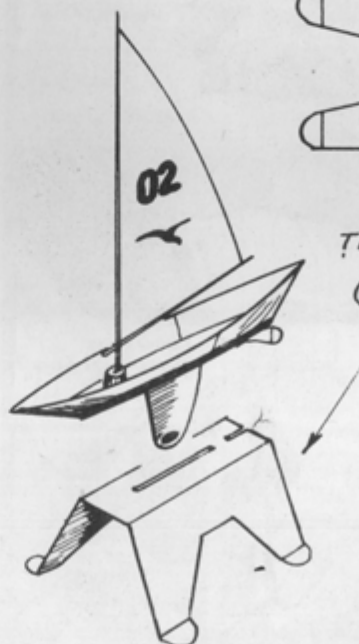
MATISAT
ȘI LIPIT

3x3

LINIA de PLUTIRE

SUPORT PENTRU
ȚINEREA MODELULUI
(DIN CARTON GROS)

NAVOMODEL CU VELĂ
PENTRU ÎNCEPĂTORI
DE OTTO HINTS

CONSTRUIȚI UN NAVOMODEL CU VELĂ

Confecționarea corpului se începe cu copierea formei pe o bucată de dosar (sau alt carton subțire). După decupare și îndoire la locurile semnalate vom fixa forma definitivă a corpului prin lipirea urechilor cu pastă de lipit.

Catargul principal (vertical) și cel orizontal se vor confecciona din baghete de brad (3x3 mm), care vor fi rotunjite și subțiate spre capete, apoi lipite unul de altul și matisate. Pe porțiunea marcată a corpului vom lipi un dop, păurit la mijloc (se poate găsi cu un cui înroșit în foc), în care se fixează catargul vertical. Astfel catargul poate fi învîrtit. Pe cele două catarge se lipește vela, confeccionată din hirtie de mătase. Sub corp, în linia mediană, se va lipi chila, confeccionată din placaj de 3 mm, care asigură stabilitatea laterală (contra balast). Pe capătul posterior al corpului (pupa) va fi lipită cirna din carton.

Lăcuirea și vopsirea modelului sînt operații necesare, deoarece apa atacă piesele făcute din carton, placaj și hirtie de mătase. Lăcuirea se face cu lac de nitroceluloză (în comerț apare sub denumirea de NOVOLIN), care se pune în 2-3 straturi. În caz necesar se poate folosi și alt lac pe bază de ulei. După lăcuire urmează vopsirea (cu Duco), care servește și pentru înfrumusețarea modelului.

Încercarea pe apă ne oferă distracție plăcută, mai ales în caz de vînt ușor, care este «motorul» acestor modele. Dacă modelul se răstoarnă ușor, putem să fixăm câteva bucăți de plumb pe chilă.

OTTO HINTS

cond. de cerc navomodele

RĂDUȘI UDAR

Text: A. POPOVICI

Desene: D. DOBRICĂ

Versuri de
MARIA BANUŞ

Undiţele sînt lăsate
Peste ape aplecate,
Şi, cînd latră fără rost
Ursu, ce-l mai iau la rost!
— Vrei să sperii crapul?
Unde-ţi este capul?

Apoi linişte, şi iar
Clipocitul apei, rar.
Ore trec. Nici nu le simţi.
— Crapul! Muşcă!

— Zău? Nu minţi?

— E-mpăratul peste crapi.
— Ține-l bine. Să nu-l scapi.
— Uite-l! Nu e crap.

Dar muşcă.

Bună-i friptă şi o plevuşcă,
Mai ales aici, pe jar,
Sub răchitele umbrar,
Şi de aşterni în iarba deasă
Şi ce-a pus mama, de-acasă.

— Ham! Grozav miroase a vară!
Toată noaptea aş sta pe-afară.
— Crezi că eu, cît sînt de om,
N-aş dormi ca luna-n pom?
Rău mi s-a urît de pat,
De tablou cu flori pictat
Şi de puf, de pup, de noapte.
La sculă — cafea cu lapte!
Măi Ursache, dor cumplit
Mi-e de dus la pescuit...

Tata (noul personaj),
Tot pescar, tot pătimaş,
Cît ai zice...peşte,
Se şi hotărăşte.
Iată-i dar în zori de zi
Trei pescari, trei cilibii,
Înarmaţi cu tot dichisul
Balta, stuful, paradisul
Li aşteaptă, şi ei vin
La adîncul apei lin,
Sălciile ocrotitoare
Îşi şterg ochii de plînsoare,

Ilustrație: TUDOR BANUŞ

MAIMUȚA KIO

SCENARIU:
Al.O. Zotta

DESEN: RUSZ L.

CÎTE ANOTIMPURI SÎNT? PATRU? EROARE! SÎNT CINCI! AL CINCELEA ȘI CEL MAI FRUMOS E VACANȚA MĂE! SÂNDEL, KIO ȘI JENICĂ SÎNT HOTĂRIȚI S-O FOLOSESCĂ DIN PLIN, DAR PREFERINȚELE DIFERĂ...

URMĂRIȚI ÎN NUMERELE VIITOARE:
AVENTURILE NAVEI «PAX» CONTRA «CAP DE MORT».

CAPITANUL LUI MIHAI-VODA VITEAZUL

Scenariu : PETRE LUSCALOV
Desene : ALBIN STĂNESCU

REZUMAT:

ÎN VARA ANULUI 1891, IONIȚA UDREA, PEÇIGIOR, SORRULUI MURTEAN COSTACHE BAN-UDREA, SE ÎNTORCEA DIN VENETIA, UNDE ÎNSOTISE O SOLIE TRIMISĂ SĂ CEARĂ SPRIJIN ÎMPOTRIVA VENETIENI ÎMPOTRIVA PERICOLULUI OTOMAN. PENTRU A-1 ÎMPĂȘCINIȚA PE JEFUITORII TRIMIȘI DE ALEXANDRU-VODA, OMUL TURCILOR, IONIȚA ÎN ÎN BRATE UN BUTOIAS CU VIN PE CARE ÎL DĂ DREPT UN BUTOIAS CU PULBERE ȘI, AȘTEFEL, REUȘETE SĂ PATRUNDA ÎN CASA PĂRINTEASCĂ, UNDE ÎȘI GASEȘTE TATĂL RANIT DE MOARTE.

SÎNTEM PIERDUTI, TATĂI REPUBLICA VENETIANĂ NU NE DĂ AJUTOR. NU MAI ÎNDRĂZNEȘTE SĂ SE RIDICE ÎMPOTRIVA TURCILOR. M-AM ÎNTORS ÎN ȚARĂ NUMAI CU VORBE.

NĂDEJDEA LA TOATĂ SUFLAREA ROMĂNEASCĂ A MAI RĂMAS BANUL CRAIOVEI, MIHAI. DĂ-I ÎNELUL ACESTA, PE CARE ÎL AM DE LA TATĂL LUI, PĂTRASCU VODA CEL BUN... ȘI ÎNTRĂ ÎN OASTEĂ LUI. PLEACĂ SPRE OLT, FIULE... ZICÎND ACESTEA, BĂTRÎNUL UDREA MURI.

CU BUTOIASUL DE PULBERE ÎN MÎNĂ, IONIȚA APĂRĂ PE ACOPERISUL CASEI CUPRINS DE FLĂCĂRI. ÎN CURTE, LEFEGHII LUI ALEXANDRU AU ÎNLEMNIT CU SĂBILE ÎN MÎNĂ.

DUSMANII O LUARĂ LA FUGĂ, MÎNCÎND PĂMÎNTUL...

...IAR IONIȚA SĂRI ÎN SAUA CALULUI.

NE-A ÎNSELĂȚI... E O BUTIE DE VIN LUATĂ DIN CĂRUȚĂ... DUPĂ ELI

IONIȚA PĂRĂȘI ÎN GALOPUL CALULUI CASA PĂRINTEASCĂ PE CARE O MISTUIAU FLĂCĂRILE... ÎN ZADAR TRAG CU PISTOALELE ÎN URMA LUI, ÎNDEMNÎNDU-ȘI CALUL, VITEAZUL GONEȘTE SPRE OLT.

(VA URMA)